

РЕШЕНИЕ

№ 19067

гр. София, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 85 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА
ТОШЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА АЛ. ИВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА ТОШЕВА**
Гражданско дело № 20231110114867 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на **** срещу С. М. М., с която са предявени са по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК установителни искиове с искане да се признае за установено, че ответницата дължи на ищеца следните суми, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 41660/2022 г. по описа на СРС, 85 състав, а именно: 1 861.94 лв. – неплатена главница по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № ****/24.06.2019 г. за периода от 20.04.2020 г. до 20.12.2020 г., ведно със законната лихва от 01.08.2022 г. до окончателното плащане; 280.08 лв. – неплатена възнаградителна лихва за периода от 20.05.2020 г. до 20.12.2020 г.; 125.19 лв. – неустойка за забава в плащането на лизинговите вноски, дължими за периода от 20.04.2020 г. до 20.12.2020 г., за период на забава от 20.04.2020 г. до 21.07.2022 г.; 3.00 лв. – разход за данъчни задължения. Претендират се разноски и юрисконсултско възнаграждение за заповедното и исковото производства.

Ищецът твърди, че на 24.06.2019 г. като лизингодател е сключил с ответницата като лизингополучател Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № ****, сключен при общи условия и имащ характера на договор за обратен лизинг. Сочи, че в изпълнение на задълженията си е придобил собствеността върху посочения от лизингополучателя лек автомобил и му предоставил неговото ползване. Излага, че финансирането по договора се равнява на сумата от 3 360.05 лв., при фиксиран лихвен процент в размер на 41.16 %, като лизингополучателят се задължил да заплати 18 бр. месечни анюитетни лизингови вноски в размер на 253.27 лв. всяка, с падеж на последната на 20.12.2020 г. Твърди, че ответницата преустановила плащанията след 25.06.2020 г., на която дата заплатила сумата от 130 лв. – част от десетата вноска, поради което сумата от 2 142.02 лв., включваща част от десетата вноска и пълните вноски от единадесета до осемнадесета, е останала неплатена, въпреки че е изтекъл крайният срок на договора. Посочва, че междувременно – на 29.12.2019 г., вещта е погинала при пожар и по молба на

ответницата регистрацията на лекия автомобил в ПП – КАТ е прекратена. Изтъква, че лизингополучателят дължи заплащането на договорените вноски до края на срока на договора, тъй като рискът от случайно погиване или повреждане на вещта е за него. Излага, че в т. 15.1. от приложимите Общи условия е предвидена неустойка за забава, каквато в случая е начислена върху неплатените вноски за период на забава от 20.04.2020 г. до 21.07.2022 г. Твърди, че лизингополучателят дължи да възстанови на лизингодателя платените данъци по чл. 52 ЗМДТ за 2020 г.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответницата С. М. М., с който оспорва предявените искове като неоснователни. Признава, че между нея и ищеца е сключен процесният договор за финансов лизинг, със срок до 20.12.2020 г., по силата на който ѝ е предоставен за ползване посоченият в исковата молба лек автомобил. Твърди, че е плащала редовно задълженията си по договора до момента на погиване на лизинговата вещ на 29.12.2019 г. при пожар, причинен в резултат на престъпно деяние. Посочва, че е уведомила незабавно ищеца за това и е заявила желание при получаване от него съгласно чл. 384, ал. 2, т. 2 КЗ на застрахователно обезщетение договорът за финансов лизинг да бъде прекратен на основание чл. 10.14 от Общите условия. Излага, че тя е имала задължение като лизингополучател да сключи застраховка „Каско“ за лекия автомобил, но счита, че инициативата за това следвало да бъде на лизингодателя. Възражава, че в случая е била възпрепятствана да сключи застраховка, с която да обезпечи обезщетяването на вредите при настъпване на риска от погиване на вещта в рамките на договорения срок, поради поведението на кредитора – лизингодателят е трябвало да одобри сключването на застраховката и застрахователя, но е проявил недобросъвестност и бездействие, като не е положил достатъчно грижа да охраня имуществото си. Затова възражава, че настъпването на вредата или нейният размер се дължат на неговото поведение. Счита, че именно то е довело до това, че тя продължавала да дължи лизинговите вноски, при положение че е останала без автомобил. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа страна следното:

С Определение № 31443/08.09.2023 г., в което е инкорпориран изготвеният от съда доклад, приет без възражения от страните, е обявено за безспорно сключването между страните на Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № ****, със срок до 20.12.2020 г., по силата на който ищецът е предоставил на ответницата лек автомобил марка „****“, модел „****“, с идентификационен номер на рама ***** , рег. № ****.

От представения по делото Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № ****/24.06.2019 г. се установява, че ищецът /с предишно наименование *****/ е поел задължение да придобие собствеността на лекия автомобил, който да предаде за възмездно ползване на лизингополучателя, срещу задължение на последния да заплати първоначална вноска в размер на 592.95 лв. и 18 месечни лизингови вноски в общ размер на 4 543.50 лв., включващи главница в размер на 3 360.05 лв. и възнаградителна лихва в размер на 1 183.45 лв., при фиксиран ГЛП от 41.16 %, като е уговорен ГПР в размер на 48.97 %, отразяващ като общ разход по кредита само лихвата в размер на 1 183.45 лв. От представения Погасителен план е видно, че първата лизингова вноска е в размер на 237.91 лв., а всички други – в размер на 253.27 лв., с падеж на всяко 20-то число на месеца, като последната вноска е дължима на 20.12.2020 г. Съгласно чл. 16 от договора към него се прилагат Общите условия към договори за финансов лизинг, сключвани от ***** с физически лица – потребители. В чл. 15 от договора е уговорено, че придобиването на лизинговия актив от лизингополучателя се извършва по реда на чл. 2.5.1. от общите условия.

Съгласно т. 5.1. от общите условия лизингодателят придобива лизинговия актив от продавача след сключването на договора за лизинг и заплащането на първоначалната вноска, първоначалните разходи и дължимия върху тях ДДС от лизингополучателя. По делото е представен Договор за покупко-продажба на МПС № *****/24.06.2019 г., по силата на който ***** е закупило от С. М. М. автомобила – предмет на договора за финансов лизинг. Със Споразумение за прихващане от 24.06.2019 г. е извършено прихващане на задължението на дружеството за заплащане на покупна цена в размер на 3 953 лв. по договора за покупко-продажба със задълженията на М. по договора за лизинг за заплащане на първоначална вноска в размер на 592.95 лв., разходи за регистрация на лизинговия автомобил в КАТ в размер на 120 лв. и такса за допълнителна услуга в размер на 200 лв.

Съгласно чл. 11 от договора освен първоначалната вноска лизингополучателят заплаща и следните първоначални разходи при сключване на договора: такса за приоритетно разглеждане в размер на 200 лв.; разходи за регистрация на лизинговия актив в КАТ, включително държавни такси, в размер на 120 лв. В т. 1.36. от общите условия е предвидено, че такса за приоритетно разглеждане е такса за предоставяне на допълнителна, незадължителна услуга по желание на кандидат-лизингополучателя за приоритетно разглеждане от лизингодателя на искане за лизинг, което гарантира ускорена обработка на кандидатурата на кандидат-лизингополучателя за сключване на договор за лизинг съгласно посоченото в общите условия. Според т. 3.7. кандидат-лизингополучателят може да заяви получаването на допълнителна незадължителна услуга за приоритетно разглеждане на искане за лизинг, което гарантира ускорена обработка на кандидатурата на кандидат-лизингополучателя за сключване на договор за лизинг, като при заявяване на услугата лизингодателят обработва искането за лизинг приоритетно и независимо от реда на постъпването му, но не носи отговорност за забавяния в предоставянето ѝ, възникнали поради независещи от него причини, в това число технически проблеми или причини, за които кандидат-лизингополучателят отговаря, като в такива случаи лизингодателят изпълнява услугата, веднага щом има възможност за това, в рамките на посочените по-горе срокове. В т. 3.8. е предвидено, че за допълнителната незадължителна услуга за приоритетно разглеждане на искане за лизинг кандидат-лизингополучателят дължи такса за приоритетно разглеждане, чийто размер е фиксиран и е посочен в Тарифата. Съгласно т. 3.9. таксата се дължи, само когато искането за лизинг бъде одобрено и бъде сключен договор за лизинг, и се заплаща като част от първоначалните разходи, като не се дължи, ако искането за лизинг бъде отхвърлено. Според т. 3.10. допълнителната услуга за приоритетно разглеждане не е задължително условие за сключване на договор за лизинг и не повишава шансовете на кандидат-лизингополучателя да сключи договор за лизинг.

В т. 2.4. от общите условия е уговорено, че рисковете, възникващи от притежаването, ползването, погиването и повреждането на лизинговия актив, се носят от лизингополучателя, а според т. 5.5. всички рискове, свързани с лизинговия актив, преминават върху лизингополучателя от момента на предаването му. Видно е от Приемо-предавателен протокол от 24.06.2019 г., че лизингодателят е предал на лизингополучателя лизинговия актив на същата дата.

В чл. 12 от договора за лизинг е уговорено, че лизингополучателят се задължава да сключи за своя сметка застраховка „Гражданска отговорност“ относно лизинговия актив в полза на лизингодателя и да поддържа застрахователното покритие за целия срок на договора, а сключването на застраховка „Автокаско“ за всички рискове, включително кражба, не е уговорено като задължение на лизингополучателя.

По силата на т. 8.6. от общите условия лизингополучателят се задължава да заплаща всички данъци, такси, мита, нотариални такси и други разноски във връзка с използването на лизинговия актив.

Съгласно т. 15.1. от общите условия при забава на плащане на парично задължение от

страна на лизингополучателя лизингодателят има право на неустойка в размер на законната лихва върху неплатената в срок сума за целия период на забава.

С приетия за окончателен доклад е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване погиването на лизинговия лек автомобил на 29.12.2019 г. при пожар. Установява се, че ответницата е уведомила ищеца за това на 02.01.2016 г. и е поискала в случай на изплащане на застрахователно обезщетение договорът за лизинг да бъде прекратен на основание чл. 10.14. от общите условия. Видно е от представеното Свидетелство за регистрация – Част I, че регистрацията на автомобила е прекратена на 14.01.2020 г.

С приетия за окончателен доклад е обявено за безспорно, че главницата и възнаградителната лихва в предявените размери са неплатени от ответницата.

Видно е от писменото доказателство на л. 25, че ищецът е заплатил за лизинговия автомобил данък за МПС за 2020 г. в размер на 3 лв.

При така установената фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Предявени са по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК искиове за установяване дължимост на вземания, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 41660/2022 г. по описа на СРС, 85 състав. Исковите са допустими като предявени в законоустановения срок, при наличие на подадено в срок възражение срещу заповедта и в предметните и субективни предели на заявлението и издадената заповед по чл. 410 ГПК.

Предявените искиове са с правна квалификация чл. 342, ал. 2 ТЗ, чл. 92 ЗЗД и чл. 345, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, пр. 2 ЗЗД.

По исковите с правно основание чл. 342, ал. 2 ТЗ за главница и възнаградителна лихва по лизинговите вноски в доказателствена тежест на ищеца е да докаже сключването между страните на процесния договор за финансов лизинг, в изпълнение на който той е придобил и предоставил на лизингополучателя лизинговото имущество за възмездно ползване, като последният е поел задължение да заплаща за него лизингови вноски в твърдения размер, формирани от главница и възнаградителна лихва, както и изискуемост на вземанията за главница и възнаградителна лихва по лизинговите вноски за иския период в предявения размер.

Въз основа на представените по делото доказателства съдът приема за установено, че между страните е сключен договор за финансов лизинг, по силата на който ищецът като лизингодател се е задължил да придобие правото на собственост върху лизинговия актив, след което да го предостави за ползване на ответника срещу съответно възнаграждение, а ответникът като лизингополучател се е задължил срещу предоставеното му ползване да заплаща уговорената с договора цена, както и да придобие правото на собственост върху автомобила след изтичане на срока на договора за лизинг.

В константната практика на ВКС /например Решение № 102/03.08.2010 г. по т. д. № 897/2009 г. на ВКС, II ТО, Решение № 120/10.11.2010 г. по т. д. № 1025/2009 г. на ВКС, I ТО, и др./ е прието, че с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещь от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. За разлика от оперативния лизинг, финансовият лизинг съчетава мандатния елемент – поръчката на лизингополучателя с финансово-кредитния елемент – придобиването на вещта от лизингодателя с негови средства и последващото ѝ изплащане от лизингополучателя под формата на възнаграждение за ползването – лизингови вноски. По своята същност финансовият лизинг представлява специфична финансова операция за предоставяне на кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя. С него лизингодателят, финансирайки със свои средства покупката на съответната вещь по поръчка на лизингополучателя, на практика отпуска кредит на лизингополучателя в размер на покупната цена, като си осигурява възстановяване на инвестицията чрез заплащане на

лизингово възнаграждение, плащано чрез отделни лизингови вноски на определени интервали от време. За разлика от оперативния лизинг, при договора за финансов лизинг размерът на лизинговото възнаграждение /общата стойност на лизинговите вноски/ е калкулирано по такъв начин, че покрива първоначалната стойност на актива /вещта/, разноските на лизингодателя и неговата печалба, поради което се съдържа и клауза за закупуване на този актив от лизингополучателя. Налице е правен резултат като при усвоен кредит, чието погасяване става чрез заплащането на лизинговите вноски.

Съдебната практика с оглед принципа на договорната свобода, установен в чл. 9 ЗЗД, който намира приложение и към договора за лизинг, приема, че договорът за обратен лизинг като разновидност на договора за финансов лизинг не е забранен от закона. Спецификата на този вид лизинг се изразява в съвпадане на доставчика /продавач/ или производителя на стоките и лизингополучателя. По силата на договора за обратен лизинг лизингодателят предоставя за временно възмездно ползване на лизингополучателя стоките, които последният е предоставил или произвел. В този случай също възникват правоотношения по два договора – договор за финансов лизинг и договор за покупко-продажба на стоките, като едно лице встъпва в договорно правоотношение с друго лице – лизингодател, веднъж в качеството на продавач по договор за покупко-продажба и втори път – като лизингополучател по договор за финансов лизинг.

В конкретния случай от представените по делото доказателства се налага извод, че по силата на договор за покупко-продажба ответницата е продала на ищеца вещта, която последният ѝ е предоставил за ползване с договора за финансов лизинг. Предвидена е възможност за придобиване на правото на собственост от лизингополучателя след изтичане на срока на договора. Следователно страните са сключили договор, имащ характеристиките на договор за обратен лизинг, като лизингодателят е изпълнил задължението си да придобие и предостави на лизингополучателя лизинговия актив.

Процесният договор за лизинг има характер на договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 ЗПК предвид препращащата норма на чл. 3, ал. 3 ЗПК, според която разпоредбите на закона се прилагат и за договорите за наем или лизинг, при които се предвижда възможност за закупуване на стоката – предмет на договора, както и с оглед обстоятелството, че лизингополучателят е потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК и § 13, т. 1 ДР ЗЗП. Следователно за него се прилага защитата по ЗПК и ЗЗП.

Съдът следва да следи служебно за нищожността на правни сделки при решаване на правен спор в обсега на потребителската защита. Според чл. 7, ал. 3 ГПК съдът е длъжен да следи служебно за нищожността по чл. 146, ал. 1 ЗЗП, произтичаща от неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител.

Разпоредбите на чл. 10а, ал. 1 и ал. 2 ЗПК предвиждат, че кредиторът може да събира от потребителя такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, но не може да изисква заплащане на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Съдът намира, че описаната в т. 1.36. и в т. 3.7. – т. 3.10. от общите условия „допълнителна услуга“ за приоритетно разглеждане по съществото си не представлява реално предоставена допълнителна възможност или преференциални условия, които да носят допълнителни ползи за лизингополучателя, за да обосновават заплащане на такса. Аргумент в тази насока е обстоятелството, че изначално липсва яснота какъв е срокът за разглеждане на искането за лизинг, в случай че не бъде избрана „допълнителната услуга“, т. е. не се установява конкретна полза или преимущество за лизингополучателя. Ето защо съдът намира, че т. нар. „допълнителна услуга“ всъщност няма такъв характер, а представлява действие по усвояването на кредита, за което кредиторът не разполага с възможността да събира отделна такса извън сумата по общите разходи по кредита. Следователно налице е нарушение на закона – чл. 10а, ал. 2 ЗПК, което следва да бъде санкционирано с нищожност на клаузите за тази „допълнителна услуга“ на

основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД. Същевременно тези клаузи са в разрез с изискването за добросъвестност и водят до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя и са неравноправни. Те са нищожни, защото липсват доказателства да са индивидуално уговорени, като такъв извод не следва и от тяхното съдържание. Те са част от очевидно типизиран договор за лизинг и общи условия, като липсват доказателства услугата да е действително поискана от потребителя преди подписването им.

Предвид изложеното съдът намира, че таксата за приоритетно разглеждане в действителност е част от общия разход по кредита за потребителя, дефиниран легално в § 1, т. 1 ДР ЗПК, поради което подлежи на включване в ГПР. В случая е видно от чл. 7 и чл. 9 от договора за лизинг, че в общия разход по кредита /респ. в ГПР/ не е включена нито таксата за приоритетно разглеждане, нито разходите за регистрация на лизинговия актив в КАТ, които също са елемент от уредените в Тарифата на ищцовото дружество такси за допълнителни услуги, а е включена единствено лихвата. Невключването на тези два вида разходи в ГПР е в нарушение на императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, защото е нарушено изискването в ГПР по ясен и разбираем за потребителя начин да са включени всички разходи, които той ще направи и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителя, тъй като целта на уредбата на ГПР по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето /чл. 22 ЗПК/. Същевременно при включването в ГПР на посочените такса и разходи неговият действителен размер очевидно надвишава ограничението по чл. 19, ал. 4 ЗПК, съгласно която разпоредба ГПР не може да се бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определ. с постановление на Министерски съвет на Република България.

Следователно, като не е оповестил действителния ГПР в договора, лизингодателят е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка, защото съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 – 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. По силата на чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. В случая обаче предвид обстоятелството, че се касае за кредитиране под формата на финансов лизинг и че лизинговият автомобил е погинал в срока на договора, съдът счита, че нищожността на договора означава неприложимост на разпоредбата на чл. 343 ТЗ. При това положение съдът намира, че ответницата дължи на лизингодателя само главницата, но за периода, в който фактически е ползвала лизинговия автомобил, т.е. до неговото погиване. Размерът на главницата за този период съдът определи по реда на чл. 162 ГПК и приема, че възлиза на сумата от 1 306.69 лв.

Страните не спорят, че още преди завеждане на делото ответницата е извършила плащания на вноски по кредита, като не е погасила сума в общ размер на 2 142.02 лв., включваща главница в размер на 1 861.94 лв. и възнаградителна лихва в размер на 280.08 лв. Предвид това и с оглед целия сбор на главницата и възнаградителната лихва /4 543.50 лв./ съдът приема за установено, че платената от ответницата по погасителния план сума /без първоначалната вноска, която не е елемент от кредитирането/ възлиза на 2 401.48 лв. Отделно от това чрез прихващане са погасени и сумите от 200 лв. и 120 лв. Съдът намира, че със сумата от 2 721.48 лв. е погасявана главницата, тъй като другите задължения по договора не са валидно възникнали и лизингополучателят не е дължал тяхното заплащане. Следователно ответницата е погасила чрез плащане и прихващане изцяло задължението си

за главница.

Други задължения по договора ответницата няма, защото претендираните възнаградителна лихва, мораторна неустойка и разходи за платен данък са уговорени в договора, а той е нищожен.

Поради изложеното предявените искове са изцяло неоснователни, поради което е безпредметно обсъждането на релевираните от ответницата възражения.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски възниква само за ответницата. За исковото производство ѝ се дължат разноски в размер на 540 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение, а за заповедното производство – разноски в размер на 300 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК от ****, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: ****, срещу С. М. М., ЕГН *****, с адрес: ****, искове с правно основание чл. 342, ал. 2 ТЗ, чл. 92 ЗЗД и чл. 345, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, пр. 2 ЗЗД за признаване за установено, че ответницата дължи на ищеца следните суми, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 41660/2022 г. по описа на СРС, 85 състав, а именно: 1 861.94 лв. – неплатена главница по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № ****/24.06.2019 г. за периода от 20.04.2020 г. до 20.12.2020 г., ведно със законната лихва от 01.08.2022 г. до окончателното плащане; 280.08 лв. – неплатена възнаградителна лихва за периода от 20.05.2020 г. до 20.12.2020 г.; 125.19 лв. – неустойка за забава в плащането на лизинговите вноски, дължими за периода от 20.04.2020 г. до 20.12.2020 г., за период на забава от 20.04.2020 г. до 21.07.2022 г.; 3.00 лв. – разход за данъчни задължения.

ОСЪЖДА ****, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: ****, да заплати на С. М. М., ЕГН *****, с адрес: ****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **540 лв.** – разноски за исковото производство, и сумата от **300 лв.** – разноски за заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____